

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การนำเงินฝากของส่วนราชการมารวมคำนวณเป็นยอดเงินฝากถ้วนเฉลี่ย
เพื่อนำส่งเงินเข้ากองทุนคุ้มครองเงินฝาก

สถาบันคุ้มครองเงินฝากได้มีหนังสือ ที่ สคฟ. ๐๖/๕๐ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้สถาบันการเงินนำส่งเงินเข้ากองทุนคุ้มครองเงินฝากตามอัตราที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาแต่ต้องไม่เกินร้อยละหนึ่งต่อปีของยอดเงินฝากถ้วนเฉลี่ยของบัญชีที่ได้รับการคุ้มครอง โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการคำนวณยอดเงินฝากถ้วนเฉลี่ยให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา และมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้คณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากประกาศรายละเอียดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งสถาบันคุ้มครองเงินฝากได้ออกประกาศคณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการในการคำนวณยอดเงินฝากถ้วนเฉลี่ยและประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง พ.ศ. ๒๕๕๑ ในราชกิจจานุเบกษาแล้วเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ โดยประกาศฉบับดังกล่าวได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการในการคำนวณเงินนำส่งเข้ากองทุนคุ้มครองเงินฝาก และกำหนดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง และเงินฝากที่ไม่ได้รับการคุ้มครอง

ต่อมา สถาบันการเงินขอให้สถาบันคุ้มครองเงินฝากพิจารณายกเว้นไม่นำเงินฝากของผู้ฝากเงินที่เป็นส่วนราชการ เช่น กรมสรรพากร กรมศุลกากร กรมสรรพสามิต กรมบัญชีกลาง เป็นต้น มารวมคำนวณเป็นยอดเงินฝากถ้วนเฉลี่ยเพื่อใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินนำส่งเข้ากองทุนคุ้มครองเงินฝากตามหลักเกณฑ์ข้างต้น ซึ่งสถาบันคุ้มครองเงินฝากมีความเห็นว่า ตามที่มาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝากฯ ได้บัญญัติให้คณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากประกาศรายละเอียดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองนั้น เป็นการให้อำนาจสถาบันคุ้มครองเงินฝากในการกำหนดประเภทเงินฝากที่ประสงค์จะให้ได้รับการคุ้มครอง แต่การที่สถาบันการเงินขอยกเว้นไม่นำเงินฝากในบัญชีเงินฝากเฉพาะรายการรวมคำนวณเงินนำส่งเข้ากองทุนดังกล่าว เป็นการขอยกเว้นเฉพาะรายบัญชีเงินฝาก ไม่ใช่การยกเว้นประเภทเงินฝาก สถาบันคุ้มครองเงินฝากจึงไม่มีอำนาจยกเว้นเป็นการเฉพาะรายบัญชีเงินฝากได้ แต่เพื่อให้การดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย สถาบันคุ้มครองเงินฝากจึงขอหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในประเด็น ดังนี้

๑. สถาบันคุ้มครองเงินฝากมีอำนาจยกเว้นไม่นำเงินฝากของผู้ฝากเงินรายหนึ่งรายใดหรือหลายรายมาคำนวณเป็นยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยเพื่อเป็นฐานในการคำนวณเงินนำส่งเข้ากองทุนคุ้มครองเงินฝากตามพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝากฯ หรือไม่

๒. หากสถาบันคุ้มครองเงินฝากมีอำนาจยกเว้นไม่นำเงินของผู้ฝากเงินมาคำนวณเป็นยอดเงินฝากถัวเฉลี่ย สถาบันคุ้มครองเงินฝากจะมีอำนาจประกาศยกเว้นไม่คุ้มครองเงินฝากของผู้ฝากเงินรายนั้นหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย และผู้แทนสถาบันคุ้มครองเงินฝากเป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ปัญหาตามข้อหารือเป็นกรณีที่ส่วนราชการนำเงินส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งส่วนราชการต้องเปิดบัญชีไว้ที่ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) และธนาคารกรุงไทยฯ ต้องส่งเงินดังกล่าวไปยังธนาคารแห่งประเทศไทยทุกสิ้นวัน หากต้องนำเงินดังกล่าวมารวมคำนวณเป็นยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยก็จะทำให้ภาระค่าใช้จ่ายของธนาคารกรุงไทยฯ สูงขึ้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาประเด็นปัญหาดังกล่าว ประกอบกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า เมื่อพิจารณามาตรา ๔๙^๑ ประกอบกับมาตรา ๕๑^๒ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วเห็นว่า สถาบันการเงินมีหน้าที่ต้อง

^๑ มาตรา ๔๙ ให้สถาบันการเงินนำส่งเงินเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาแต่ต้องไม่เกินร้อยละหนึ่งของยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยของบัญชีที่ได้รับการคุ้มครอง

หลักเกณฑ์และวิธีการในการคำนวณยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

ในการตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุนครั้งแรกให้กำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุนเป็นอัตราเดียว สำหรับครั้งต่อไปจะกำหนดอัตราดังกล่าวให้แตกต่างกันตามประเภทหรือฐานะการดำเนินงานของสถาบันการเงินก็ได้

มิให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำส่งเงินเข้ากองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย มาใช้บังคับแก่สถาบันการเงินที่ได้ส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรานี้แล้ว

^๒ มาตรา ๕๑ เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง ได้แก่ เงินฝากทุกประเภทของสถาบันการเงินที่นำมาคำนวณยอดเงินฝากถัวเฉลี่ย และดอกเบี้ยค้างจ่ายที่เกิดจากเงินฝากนั้นจนถึงวันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงินภายใต้เงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ต้องเป็นเงินฝากและดอกเบี้ยที่เป็นเงินบาท และ

(๒) ต้องเป็นเงินฝากในบัญชีเงินฝากภายในประเทศ และไม่ใช่เงินฝากในบัญชีประเภทบัญชีเงินบาทของบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่นอกประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน

ให้คณะกรรมการประกาศรายละเอียดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองตามวรรคหนึ่งในราชกิจจานุเบกษา

นำส่งเงินเข้ากองทุนคุ้มครองเงินฝากตามอัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาโดยคำนวณจาก ยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยของบัญชีที่ได้รับการคุ้มครอง ซึ่งเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองก็คือ เงินฝาก ทุกประเภทของสถาบันการเงินที่นำมาคำนวณยอดเงินฝากถัวเฉลี่ย และดอกเบี้ยค้างจ่ายที่เกิดจาก เงินฝากนั้นจนถึงวันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบัน การเงิน โดยต้องเป็นเงินฝากภายในประเทศที่มีเงินฝากและดอกเบี้ยที่เป็นเงินบาท และไม่ใช่เงิน ฝากในบัญชีประเภทบัญชีเงินบาทของบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการ ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน ซึ่งคณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากมีอำนาจเพียงประกาศ รายละเอียดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติดังกล่าว แต่ไม่มีอำนาจประกาศยกเว้นให้ไม่นำบัญชีเงินฝากเฉพาะรายการรวม คำนวณเป็นยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยโดยยังคงให้การคุ้มครองเงินฝากในบัญชีนั้นได้

ประเด็นที่สอง เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า คณะกรรมการสถาบัน คุ้มครองเงินฝากไม่มีอำนาจประกาศยกเว้นให้ไม่นำบัญชีเงินฝากเฉพาะรายการรวมคำนวณเป็น ยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้อีก

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๕๒